

Weg bij de heks!

Mireille Geus en Jeska Verstegen

samenlezers

Wie heeft er een plannetje?

Niet ver hiervandaan woont een houthakker met zijn vrouw.

De houthakker houdt zielsveel van zijn kinderen. Zijn echtgenote, de stiefmoeder van de kinderen, niet echt.

De kinderen heten Hans en Grietje.

Hans is een slimme, lieve jongen.

Grietje is een lieve, slimme meid.

De houthakker en zijn vrouw zijn erg arm.

Ook al werkt hij veel, hij verdient weinig.

Zo weinig dat ze bijna geen eten hebben.

Eerst aten ze drie keer per dag een beetje.

Toen nog maar twee keer.

En later zelfs maar één keer.

Sinds gisteren eet hun vader helemaal niets meer.

Zo kan hij zijn kinderen iets meer geven.

En vandaag krijgt ook de stiefmoeder niets te eten.

Grietje kijkt naar haar gezicht en geeft haar wat eten terug.

‘Hier, lieve moeder, ik ben al vol.

Neem maar wat van mijn bordje.’

De stiefmoeder kijkt naar het eten en slikt.

Ze strekt haar hand uit maar haar man kucht.
**'Nee, lieve kind, dat kan ik niet doen.
Jij moet nog groeien,' zegt ze gauw.**

Na het eten moeten Hans en Grietje meteen naar bed.

Die nacht liggen ze een tijd klaarwakker.
Ze kunnen niet slapen van de honger.
Grietje denkt alleen maar aan tafels vol eten.
**'Weet je nog hoe een gebakje smaakt?
Of brood met spek en eieren?
IJs dan, dat zacht is geworden?'**

Haar maag knort nog meer, voelt nog leger.
Hans denkt aan een moorkop, zacht en zoet.
Het vet van de eieren met het spek druipt langs zijn kin.
Hij denkt net aan het ijs als hij iets hoort.

‘Lief mannetje, we moeten eens samen praten.’

Het is duidelijk de liefste stem van hun stiefmoeder.
Hun vader en stiefmoeder liggen in bed maar slapen ook niet.

Misschien hebben ze honger, net als zij.

‘Je weet wat ik voor je kinderen voel.

De arme schapen hebben geen leven bij ons.

Ze horen eten genoeg te hebben.

Gelukkig horen ze te zijn.

Geen zorgen moeten ze hebben, vind je niet?’

Hans en Grietje liggen hand in hand.

Ze willen het antwoord van hun vader dolgraag horen.

‘Dat is waar, lieve schat.

Ze zouden het niet zo moeilijk moeten hebben.

Als ik maar wist hoe ik het beter kon doen.

Ik zou echt alles doen wat ik kon ...’

Grietje hoort de wanhoop in zijn stem.

Hans denkt dat hun stiefmoeder een vreselijk plan heeft.

‘Zou je echt alles voor ze doen, lieve man?’

‘Ja, duifje, zeker, heb jij een plannetje?’

‘Man, er is iets wat we kunnen doen.

Niet makkelijk, maar nodig.’

‘Vertel, duifje, zeg het me, nu meteen!’

Nu gaat hun stiefmoeder heel zacht praten.

Hans en Grietje verstaan er niets meer van.

Ze sluipen snel uit bed en luisteren bij de deur.

Het liefst willen ze in de deur klimmen.

Nog steeds verstaan ze het niet duidelijk.

Hans pakt de hand van Grietje.

‘Nu weten we niet wat ze van plan is.’

Ze lopen langzaam terug naar hun bed.

Dan horen ze hun vader opeens luid praten.

‘Dus je zegt ... dat ze in het bos ...

Je denkt dat ze zelf eenvoudig ...

En dat wij zonder hen ook beter ...

**Maar om hen daar alleen te laten ... alleen ... in het
grote bos.**

Ik weet niet of dat wel goed ...’

Weer praat de stiefmoeder zacht en langdurig tegen hem.

Hans verstaat nu soms wel een woord.

**‘Het beste ... die schapen ... lieve man ... niet
makkelijk.’**

**‘Goed, duifje, we doen het, morgen meteen.
Maar we maken wel een vuur.
En we geven ze flink wat brood te eten.
Anders laat ik ze daar niet alleen achter.’**

Grietje begrijpt niet echt wat ze morgen van plan zijn.
Ze is ook zo doodmoe en haar voeten zijn ijskoud.
Grietje gaapt en loopt naar haar bed.
Hans staat in de gang en trekt zijn jas aan.
Hij weet heel goed wat ze morgen gaan doen.
Daarom gaat hij naar buiten, want daar ligt de oplossing.
‘Wat ga je doen buiten, Hans?’
‘Maak je geen zorgen.
Ik ben zo terug.’
Hij doet de deur open en stapt de nacht in.

Wie is de weg kwijt?

Hans en Grietje worden die ochtend vroeg wakker gemaakt.

‘Lieve kinderen, we gaan samen het bos in.’

Hun vader legt zijn warme hand op hun arm.

‘We gaan ver weg, daar is vast hout.’

Diep in het bos komen weinig mensen.’

Hij kijkt Hans en Grietje helemaal niet in de ogen.

Maar hij staat op en wacht bij de voordeur.

De kinderen kleden zich snel aan.

Al doet Hans er langer over dan normaal.

Buiten staat hun stiefmoeder al te wachten.

Ze glimlacht breed als ze hen ziet.

‘Lieve Hans, lieve Grietje, laten we vertrekken.’

zijn boeken die je samen leest.

De één leest de eenvoudige tekst voor, de ander leest de iets moeilijkere tekst voor. Zo lees je om de beurt een stukje en geniet je samen van een grappig verhaal.

Weg bij de heks!

- De houthakker en zijn vrouw zijn heel arm.
- Ze hebben niet genoeg te eten.
- Daarom laten ze hun kinderen achter in het bos.
- **Daar staan Hans en Grietje dan.**
- **Heel alleen in het grote bos.**
- Na dagen van dwalen,
komen ze bij een mooi huisje.
- **Een huis van brood en koek ...**

- = eenvoudige tekst
- = moeilijkere tekst

NUR 282

ISBN 978-90-487-1348-6

9 789048 713486

AVI M4 en AVI M5

samenlezen

sprookje

www.zwijsen.nl